

## Preklatie Draèieho zubu (#22)

Príspevok pridal elwe  
Piatok, 28 september 2007

Ráno bolo v nedohľadne a tak sa družina poèala snova plán. Po prehováraní a argumentovaní sa nakoniec dohodli, že v dome ostane Isa a bude èaka na ranného posla a ostatní sa poberú naspä do hostinca, do svojej izby a na útoèníka zavolajú strážu. Napísali odkaz pre neznámeho nepriateľa, ktorý mal hranièiar upevni na nohu holubovi. Isa si preto ťahal k oknu a vykúzlil kúzl, ktoré ho malo v prípade pohybu okolo neho prebudi.

Ostatní vybrali nešťastníka z vreca, položili ho na zem a spustili rúmus boja. Po chvíli prišiel rozèúlený hostinský s ťažov sa na hurhaj a prekvapenému mu ukázali dobitého a zakrvaveného muža. „Tento muž nás v noci prepadol!“ ukazoval Zjaec na muža, zatiaľ čo ho Baron držal pod krkom aby sa nemohol ani pohnú. Hostinský prekvapene zamrkal a neveriacky krútil hlavou. „Toto sa tu ešte nestalo...“ zahuhôl a dodal, „...idem ihneď zavola strážu!“. Odbehol a o chvíľku sa vrátil so štyrmi ťažkými odetými ozbrojencami. Tí po krátkom vypoèúvaní chceli odviez všetkých do cely, avšak Zjaec im ukázal list ktorý mal útoèník pri sebe a usvedèoval ho z útoku. Nakoniec odviedli iba nešťastného Józefa a skupina ostala po chvíli osamotená vo svojej izbe.

Neďaleko odtiaľ Isu zobudil jeho vnútorný budík. Rýchlo vstal a pozrel sa na okno. Sedel na òm neveľký holub a na nohe mal pripevnený malý zvitok. To Isu prekvapilo, nakoľko neèakal, že holub prinesie nejaký odkaz. Chytil teda holuba, stiahol mu zvitok a èíta ho: „Vidím, že Józef bol pre vás malá výzva. Èoskoro však príde vaša konečná záhuba. M.“. Isa ostal stá ako obarený. Ako mohol ten niekto vedie, že jeho útoèník zlyhal keď je vzdialený mnoho míľ od nich? Ako sa mu tak rýchlo podarilo získa túto informáciu? Ako to vedel keď sa to odohralo len u nich na izbe a nik iný tam nebol? Sú sledovaní? Vír v Isovej hlave roznášal otázky, no žiadne odpovede. Napokon sa rozhodol, že správu o stretnutí už nie je potrebné poslať, zobral holuba a vrátil sa do hostinca za skupinou aby im rozpovedal čo sa udialo.

„No teda, tak to ma podrž“ huhôl chorý Kriss ležiac v posteli s oviazaným hrdlom. Rýchly presun do Suzailu a trojdňový maratón koni v daždi sa mu nakoniec vypomstil. „To znamená, že nás pán “M” sleduje“ dodal Krakonoš. „Ale ako?“ pridal sa Baron. „Nech príde sem a ja mu ukážem, čo si o sledovaní myslím“ zahuhôl zlovestne a po ťažký svoj obrovský meč. „Je mnoho spôsobov“ odpovedal na otázku nakoniec skúsený èarodej. „Buď sa jedná o nejakého mocného èarodeja, alebo mu niekto taký pomáha“. Skupina sa teda dohaduje a dumá, čo ďalej, nakoniec sa rozhodnú, že si oddýchnu a následne vyrazia za Barónom Rossenbergom ohľadne nejakej práce, keďže už ich kapitán Hook odporuèil. Zoberú si teda veci a vyrazia.

U Baróna musia èaka na audienciu, nakoniec ich však prijme a v družnom rozhovore kedy sa družina informuje ohľadom nejakej práce im ponúkne urèitú odmenu ak sa im podarí zbaviť sa narastajúceho problému miznutia ľudí na východe v dedine Draèí zub. Niè bližšie sa však nedozvedia a preto prisľúbia Barónovi pomoc a vydajú sa na druhý deň ráno smerom na východ. Dovtedy však musia na základe predvolania navštívi miestneho sudcu - spravodlivého Jaggera a vysvetli potyèku s noèným votrelcom. Stráž ich teda predvedie a sudca sa s nimi dlho dohaduje. Baron sa síce pokúsi sudcu oklamať že druhý list, kde sa im záhadný "M" vyhráňa opäť našli na zemi, avšak nakoniec musia s pravdou von. Priznajú, že sa vkradli do domu Józefa za účelom zachytenia holuba a podrobne vylíèia čo sa v ten večer stalo. Nakoniec sa sudca radí a na verdikt súdu musia poèka do večera. Keď konečne večer predstúpi pred súd, súdna sieň je plná a vidia aj Józefa v reaziach. Súd nakoniec vyreèie svoj ortieľ a Józef je odsúdený k okamžitej poprave. Družina je odsúdená zaplatiť každý 150 zlatých ako náhradu za vlamanie sa do domu a Baron daťších 100 zlatých za klamanie pred súdom. Následne sú prepustení a niè im už nebráni v odchode z mesta. Ráno sa teda vydávajú na cestu, Kriss však ostáva v posteli aby sa vylieèil s tým, že neskôr družinu dobehne. „Len bežte chlapi, ja poèkam na Bushida a potom prideme za vami“ zamáva im nakoniec.

Vydávajú sa teda na východ, strážam ukážu list ktorý ich oprávouje opusti uzavreté mesto a poberú sa na voze naproti vychádzajúcemu slnku, hrkotajúc kolami voza po kamenistej ceste a zanechávajú za sebou tiché ranné mesto Arabel zahalené v hmle. Cesta im ubieha celkom rýchlo a podvečer sa utáboria a založia oheň. Krakonoš a Zjaec sa striedajú v držaní strážu, zatiaľ čo ostatní spia. Ráno opäť vyrazia a na voze po ceste zjedia niečo zo svojich zásob. Prejdú cez širokú a prudkú riekku a v podvečer bezpečne dorazia do dediny Draèí zub.

Malá dedinka obsahuje iba zopár domov a tvorí akúsi osadu. Ihneď po príchode na malé námestie v prostriedku ktorého dominuje studňa si všimnú chumeľ ľudí obstupujúcich kohosi v prostriedku. Zamieria teda priamo k nim.

V prostriedku nepriateľsky vyzerajúceho davu stojí mladá žena a kričí: „Musíte ma poeúvať! Je to voda zo studne ktorá nieť túto dedinu a musíte z nej prestať piť! Prosím poeúvajte ma!“ Nahnevaní sedliaci ktorí ju obstupujú majú v rukách náhodne provizórne zbrane. Kde tu je možné zahliadnuť vidly, inde zase sekeru, e obyčajný kus dreva držiak ako obušok. A kruh sa uzatvára stále viac, nahnevaní obyvatelia sa nedajú zastaviť slovami. Schyľuje sa k najhoršiemu.

Z voza zoskoí mohutná postava Barona až jeho ťažké brnenie pri dopade zazvoní. „Hej! Eo sa deje!“ zahueí hromovým hlasom a prejde medzi sedliakmi doprostred k malej žene, ktorá sa mi neskôr predstaví ako Lana. Po krátkom rozhovore, kedy Lana vysvetlí bojovníkovi o eo ide, že je Tyrova kôžka a snaží sa odhovoť obyvateľov od pitia pravdepodobne nakazené vody sa rozhodne Baron konať. „Pošli ste!? Sleena Lana má pravdu a z tejto vody sa zatiaľ nebude piť! Má snáť niekto nieeo proti tomu?“ opýtal sa a výhrážne si poťažkal meč. Slabé a zúbožené postavy sedliakov pri tom geste cívli o pár krokov vzad. Nakoniec sa neradi ale bez inej možnosti pomaly rozišli, každý do svojho príbytku. „Ďakujem za záchranu“ prehovorila nakoniec Lana. „Snažím sa tým ľuďom pomôcť a niektorí z tých eo pili vodu, sú teraz vo veľmi zlom zdravotnom stave.“ „Rado sa stalo sleena Lana“ dodal Baron nespúšťajúc zrak z jej krásne formovaného poprsia. „Baron evidentne nepobral mnoho slušného vychovania“ pomyslel si na voze sediaci Krakonoš a zahľadel sa jej na poprsie omnoho sofistikovanejšie.

Druhovia sa nakoniec dali s Lanou do reči a dozvedeli sa nieeo z histórie. Neďaleko dediny vraj býval jeden miestny druid ktorý sa volal Malik, avšak ten jedného dňa zmizol a nikto nevie kam. Taktiež sa stratilo zopár ľudí a nikto ich už nikdy nestretol. Nakoniec voda zo studne vyzerá že je nejaká nakazená a ľudia po nej onemocnejú. „Bohovia šťastia sa od nás odvrátili“ rečie napokon Lana. Možno je to kvôli tomu, že nás opustil náš patrón – stará vaba ktorá rástla na cintoríne. Jedného dňa na tom mieste bola len prázdna hlboká jama a stromu nikde. „Eože?“ pýtal sa prekvapený Isa. „Veť strom nemôže predsa len tak zmiznúť“ dodal. „Ako vravím, strom tam jedného rána nebol. A odvtedy sa tam nikto z miestnych neodváža, pretože sa odtadia dvaja obyvatelia nevrátili. Cintorín je asi pol hodiny cesty za dedinou na peknej pokojnej lúke v lese, kde mali pokoj všetci tí ktorí sa pobrali na posledný odpočinok.“ „To je zvláštne“, prehovoril nakoniec Zjaec a skupina sa rozhodla, že budú ignorovať nadchádzajúcu noc a poberú sa preskúmať cintorín ihneď. A tak vyrazili.

Po dvadsiatich minútach, ako sa blížili k cintorínu a korunami stromov presvitali posledné slnečné lúče sa zo šera lesa na nich vyrútili dve príšery. Ľudské postavy s pazúrmí ako medveí a bledými tvármi ako múka sa vyrútili na dobrodruhov. Zaskoení bojovali avšak nakoniec sa im podarilo potvory zdolať. „Uf, eo to bolo?“ opýtal sa nakoniec zranený Isa keď bolo po boji. „Neviem, s týmto som sa ešte nestretol“ riekol nakoniec Krakonoš a odkladal si magickú paličku do svojho plášťa. Pokračovali teda ďalej.

Brána cintorína, z masívneho eierneho kovu zaškrípala pri otváraní a príchod dovnútra im odhalil kruhový cintorín s náhrobkami všade navôkol a v prostred ktorého sa odhaľovala široká tmavá jama. „Aha, tak tu niekedy rástol ten strom asi“ podotkol bystro Baron a podišiel k jame. „Skoím sa tam pozrieť“ riekol a ako povedal, tak aj spravil. Skoíl do jamy ktorá bola napriek jeho oekávaniu hlbšia ako sa zdalo. Rachot brnenia po dopade na zem a jeho „Au“ spravilo rámus akoby sa vysypala noša starému drotárovi. Ostatok družiny stál na okraji jamy a pozerali s posmeškami do tmavej diery. „Na tri skoíte so mnou všetci dnu, a nebojte sa, nebude to také tvrdé ako mal Baron“ uchechtol sa earedej a začal mumlať akési zaklínadlo. „Tri!“ riekol a všetci traja skoíli dnu. Pomalým ladným pádom, ako padá pierko sa norili do tmy na spodku jamy. „Dobré nie?“ pýšil sa earedej svojím výkonom zatiaľ eo sa Baron zviechal zo zeme, potľený a dorádaný.

Spodok jamy odhaľoval podzemnú chodbu kdesi do boku. Hlina tu bola mäkká a vlhká. Pach zatuchliny, vlhka ich udieral do nosa. Pomaly sa pobrali ďalej, opatrne v zástupe za sebou. Bočná chodba ich zaviedla do neveľkej miestnosti kde na zemi ležalo šesť drevených rakiev. Nestačili sa však ani poriadne porozhliadať po okolí a z tieňa sa na nich vrhli opäť dve temné postavy, podobné tým s akými sa stretli vonku. Prepukol boj.